

ΑΝΤΙΣΤΕΚΟΜΑΣΤΕ;;;

Του Γιώργου Νούτσου

Μετά από τόσα χρόνια ΠΑΣΟΚ στην εξουσία, είναι απόλυτα φυσικό να μην υπάρχουν πλέον αντιστάσεις ικανές , τόσο από πλευράς ΠΑΣΟΚΙΚΩΝ, όσο και από πλευράς «αντιπολιτευόμενων» στελεχών. Πολύ δε περισσότερο από την πλευρά της ίδιας της κοινωνίας.

Ο εκμαυλισμός των συνειδήσεων πραγματοποιείται πλέον με εξαιρετικά γρήγορους και σχετικά ανώδυνους τρόπους

, μια και η συνεχής επανάληψη υποσχέσεων περί πάσης φύσεως «βολέματος» από μεριάς των κυβερνήσεων, κάμπει και τους πλέον δυνατούς θύλακες αντίστασης. Οφείλεται όμως, αυτή η παθητική και υποτακτική στάση του συνόλου σχεδόν της κοινωνίας,

σε λόγους εσωτερικής παθογένειας ή συνειδητής απεμπόλησης αρχών και αξιών;
Ή μήπως στην καλλιεργημένη και σκόπιμα γενικευμένη ρήση περί του τέλους των ιδεολογιών;

Ούτε στο ένα, ούτε στο άλλο. Η βασική αιτία, που οι αντιστάσεις κάμπτονται θα πρέπει να αναζητηθεί, στις ολοένα και περισσότερες απαιτήσεις, που η ίδια η ζωή γεννάει. **Με την καιρία όμως και καταλυτική εμπλοκή των ίδιων των κυβερνήσεων, μέσα από την εφαρμογή του μονοδιάστατου, μονολιθικού και δυστυχώς παρωχημένου μοντέλου διακυβέρνησης.**

Και εδώ ακριβώς συνίσταται η μεγάλη αντίφαση. Οι υπαίτιοι της δύσκολης σημερινής οικονομικής και όχι μόνο συγκυρίας, αυτοί οι οποίοι συνέβαλαν στη δημιουργία των προβλημάτων μέσα από την εφαρμοσμένη πολιτική τους, εμφανίζονται ως οι λυτρωτές των πολιτών από αυτά, ασκώντας, με επιτυχία ομολογώ, τη γνωστή ρουσφετολογική και εκβιαστική τακτική των τελευταίων ετών. Και οι μεν ομοιδεάτες, εύκολα πείθονται, **φοβούμενοι τη διακοπή του ομφάλιου λώρου,**

που με τον ένα ή άλλο τρόπο χρόνια τώρα τους «τροφοδοτεί», ή δε άλλοι, ακόμη ευκολότερα γονυπετούν

, υποταγμένοι στις ταγές της δύσκολης και δυστυχώς πολλές φορές αξεπέραστης πραγματικότητας.

Αν σε όλα τα παραπάνω, προσθέσει κανείς και την - με αριστοτεχνικό τρόπο - δομημένη και εμφανιζόμενη πολιτική τους παρουσία, **μέσα από τον πλήρη πολιτικό έλεγχο και τη χειραγώγηση συλλόγων και σωματείων, την ανάληψη «πολιτιστικώ ν», «αναπτυξιακώ ν» και «ανθρωπιστικώ ν» πρωτοβουλιώ ν και το στήσιμο (βλ. καπέλωμα) εκδηλώσεων,** τότε σίγουρα το παζλ ολοκληρώνεται με εξαιρετική μαεστρία και παράγει τα αναμενόμενα γι αυτούς αποτελέσματα.

Για όλα όσα πιο πάνω ισχυρίζομαι, χαρακτηριστικό παράδειγμα αποτελεί η εκδήλωση, που πραγματοποιήθηκε, την προηγούμενη μόλις εβδομάδα, **για το Λευκό Χωριό**. Όπου, στο πλαίσιο των χαιρετισμών κλήθηκε μεταξύ άλλων και ο γράφων μαζί με την Γενική Γραμματέα της Περιφέρειας, να απευθύνουν κάποιο χαιρετισμό. Και η μεν Γενική Γραμματέα χαιρέτησε και προχώρησε στη συνέχεια

α ν ε ν ό χ λ η τ η

στην κυβερνητική της προπαγάνδα, παρουσιάζοντας την κυβερνητική κοινωνική πολιτική σε επίπεδο Δυτ. Μακεδονίας και μιλώντας επί 16 λεπτά χωρίς κανείς να τη διακόψει, ενώ ο γράφων, με δυσκολία συμπλήρωσε 12 λεπτά ομιλίας, μέσα από συνεχείς διακοπές

. Προφανώς ο λόγος του, λόγος αντικειμενικότητας και αλήθειας, ενοχλούσε

. Πράγμα, που στη συνέχεια περίτρανα επιβεβαιώθηκε από την τοποθέτηση του κου Υφυπουργού, που έκανε

λόγο για «κήρυγμα κοινωνικού διχασμού» και «κομματική έπαρση».

Ξέχασε, φαίνεται ο κος Υφυπουργός, τη λαϊκή ρήση, που λέει, ότι «στο σπίτι του κρεμασμένου δεν μιλάνε για σκοινί». Του θυμίζω απλά τις απόψεις, που ανέπτυξε κατά τη διάρκεια της επίσκεψης του Προέδρου της Δημοκρατίας στα Γρεβενά, όταν προσφωνώντας τον, **έκανε λόγο για την Δημοκρατία και την Κοινωνική δικαιοσύνη, που**

αποκαταστάθηκαν στην Ελλάδα μετά το 1981... ξεχνώντας σκόπιμα προφανώς, ότι ο επίσημος προσκεκλημένος μας, διετέλεσε υπουργός την περίοδο, που με την τοποθέτησή του (ο κος Υφυπουργός) μείωσε, αμαύρωσε και απαξίωσε

. Αν δεν αποτελεί αυτή η τοποθέτηση «μνημείο» κοινωνικού διχασμού, μιας και ευθύς εξαρχής και εντελώς αυθαίρετα, διαχωρίζει τους Έλληνες

σε δημοκράτες και μη, αν δεν επιδεικνύει αυτή η τοποθέτηση κομματική έπαρση και αλαζονεία, τότε, φοβάμαι, πως το μέτρο πλέον, έχει μια για πάντα χαθεί και μαζί μ αυτό και η δυνατότητά μας να διακρίνουμε το καλό απ το κακό, το σάπιο απ το υγιές, το σωστό απ το λάθος.

Ειλικρινά, σήμερα που το ξανασκέφτομαι, απορώ, πως και δεν επικαλέστηκε και αυτός... το «Πιστεύω» του Γ. Παπαδόπουλου, για να αποδείξει του λόγου του το αληθές.

Όπως και νάχει, **το εάν η κατάθεση μιας άλλης άποψης, η έκφραση μιας διαφορετικής γνώμης, έστω και μη αρεστής, αποτελεί κήρυγμα κοινωνικού διχασμού και ένδειξη κομματικής έπαρσης, νομίζω ο καθένας από σας, μπορεί καλοπροαίρετα, πολύ εύκολα να το αξιολογήσει και να το κρίνει.**

Άραγε δεν υπάρχει καμία ελπίδα να αλλάξουν τα πράγματα; Θα μπορούσε να αναρωτηθεί κάποιος.

Γνωρίζετε πολύ καλά, **πως είναι νομοτελειακό το κλείσιμο των κύκλων και το ξεκίνημα νέων... πιο δυναμικών και ελπιδοφόρων**. Έχω την αίσθηση, πως έχουν αγγίξει πλέον τα όρια τους. Έχουν κουραστεί, αλλά πολύ περισσότερο έχουν κουράσει. Χωρίς συγκεκριμένο όραμα, χωρίς κάτι ή κάποιον που να τους εμπνέει, πλέον σ' ένα ταραγμένο πέλαγος, χωρίς πυξίδα και καπετάνιο. Δική μας ευθύνη είναι να κάνουμε ό,τι μπορούμε, για να περισώσουμε το καράβι και τα υπάρχοντά του. Να κλείσουμε τα αυτιά μας στις Σειρήνες, που με τις εύηχες φωνές τους μας καλούν, για μια ακόμη φορά να τις ακολουθήσουμε, στο δρόμο της αμετροέπειας, της αλαζονείας και των μειωμένων προσδοκιών. Να οδηγήσουμε τέλος, το καράβι, **σ' απάνεμο λιμάνι, αυτό της φιλελεύθερης προοπτικής,** όπου θα έχουν αγκυροβολήσει **το μέτρο και η ευθύνη, η συνέπεια και η ελπίδα, η ισονομία και η ισοπολιτεία, η αξιοσύνη, η διαφάνεια και η δικαιοσύνη.**

Ποτέ, φίλες και φίλοι, **ουτοπία και πραγματικότητα δεν απείχαν τόσο λίγο. Ας απλώσουμε λοιπόν, το χέρι μας να τις αγγίξουμε...**